Quelle: https://manuscripta.at/?ID=36542
Copyright: Göttweig, Benediktinerstift

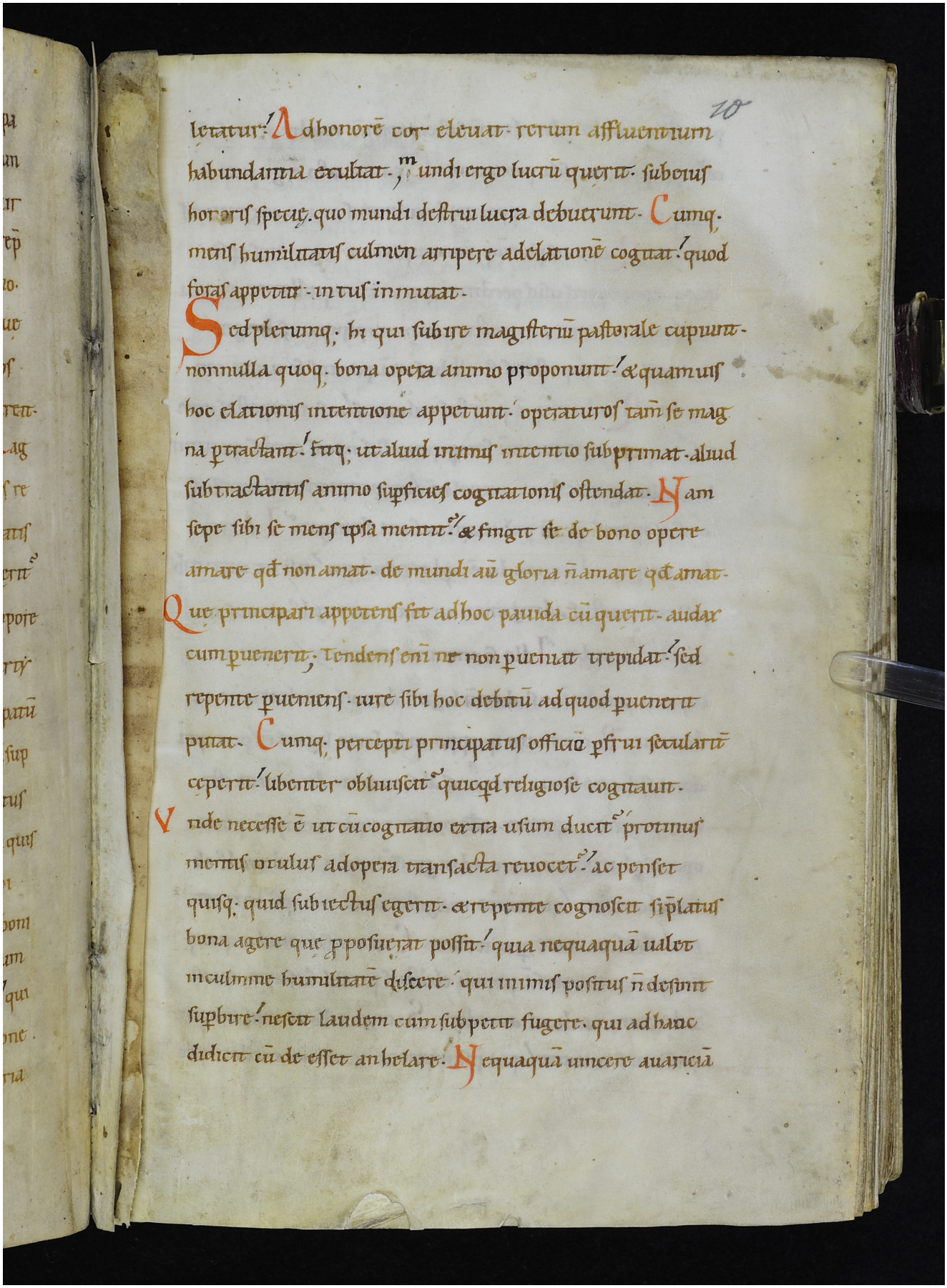

10

letatur. Adhonorē cor eleuat. rerum affluentium
habundantia exultat. mundi ergo lucrū querit. suborius
honoris specie. quo mundi destrui lucra debuerunt. Cumq;
mens humilitatis culmen arripere adelationē cogitat. quod
foras appetit. intus inmutat.
Sed plerumq; hi qui subire magisteriū pastorale cupiunt.
nonnulla quoq; bona opera animo proponunt. ac quamuis
hoc elationis intentione appetunt. operaturos tamē se mag
na pactant. Itaq; ut aliud intimus intentio subprimat. aliud
subtractantis animo superficies cogitationis ostendat. Nam
sepe sibi se mens ipsa mentit. et fingit se de bono opere
amare qd non amat. de mundi aū gloria ñ amare qd amat.
Que principari appetens fit ad hoc pauida cū querit. audax
cum pueneritq; Tendens enī ne non pueniat trepidat. sed
repente pueniens. iure sibi hoc debitū ad quod pueneritq
putat. Cumq; percepti principatus officia pfrui secularitē
ceperit. libenter obliuiscit quicqd religiose cogitauit.
Vnde necesse ē ut cū cogitatio extra usum ducit. protinus
mentis oculus adopera transacta reuocet. ac penset
quisq; quid subiectus egerit. et repente cognoscit si platus
bona agere que pposuerat possit. quia nequaquā uelet
in culmine humilitatē discere. qui in imis positus ñ desinit
superbire. nescit laudem cum subpetit fugere. qui ad hanc
didicit cū de esset an helare. Nequaquā uincere auaritiā